

очи ги на майката, която постъп и неа заклаха. Клисурци влѣзоха въ градътъ подиръ 32 денна отъ разбиването имъ. Пловдивска та турска власть се оплаква, че въ Клисура прѣди вѣстанието загинали 14 души.

Когато азъ обидохъ Клисура на 24 юлий (5 августъ), само една къщата се бѣше подновила и нейний ступанинъ бѣше написалъ отгорѣ на портата съ една циническа философия тоа на български надписъ: „Таа къщата днесъ не принадлежи никому, утрѣ иште принадлежи нѣкому, а въ другий день нѣма да принадлежи никому.“

Турска та власть казова, че 50 фамилии са въ състояние да си направятъ отъ ново къштити и другити иште останатъ безъ покривъ, ако не имъ са притекатъ на помощтъ. Когато азъ пристигнахъ въ Клисура жителети живѣяха подъ сѣнници, които имъ бѣше далъ Хафузъ паша.

Прѣквата нѣ само се развали съ помощтъ та на газъ и на барутъ, нѣ оште се и оскверни; нѣколко св. образи, които огньтъ бѣше пожалилъ връзъ почърбили ти стѣни, бѣха исчовъркани и обезобразени съ върховети на пожевети. Сребърнити съдове и сѣпити нѣшта църковни се зеха отъ Тосунъ беа, който си украси съ тѣхъ юздата и сѣдлото на коньтъ.

Споредъ мюдюринътъ и кятипинътъ, една заповѣдъ дошла отъ Пловдивъ жителети отъ Клисура да си не оставятъ селото. Клисурци писаха три писма да молетъ да се вдигне таа заповѣдъ и да имъ се даде волна да отидатъ по просина, и да трѣсетъ работа и най-послѣ да могатъ да си насѣкатъ дървиега, за да си сградятъ изново къштити. Писмата имъ останаха безъ отговоръ. Мнозина искаха да дойдатъ съ мене до-въ Копривщица, като ми казоваха, че ако останатъ въ Клисура иште умратъ отъ гладъ. Кятипинътъ ми са показоваше да не достоенъ чиновникъ, искаше да употребѣи всевъзможни срѣдства да помогне на населението то. Мюдюринътъ не добръ, кога не не калъ, нѣ въ шпанството си повѣдението му дава причина на безбройно оплакване. Запигетата, които бинаха човѣцити и се злоупотрѣбиаваха съ женици, правеха съшто много крамоли. Мюдюринътъ мислеше, че вѣичката мъчнотина произхожда, че запигетата не са си пригемали платата много врѣме и бѣха така съшто изгладнѣли както и селанетите. Осем дни прѣди моето пристигане въ Клисура бѣше забранено на жителети да работятъ за себе си и ги бѣха принудили да направятъ изново укрѣпленията отъ земя, които бѣше съборилъ дъждътъ. Тосунъ бей даде това повеление; тоа Тосунъ бей придружаваше английскій пратеникъ и който казоваше, че тия укрѣпления са направени изново, и постъпваше така каквото да докаже на чужденцити, които би обили Клисура, че вѣичката вина не била у жителети.

Тосунъ-беювата чета изгори, ограби и съсипа много други български села и за това юначество главатарътъ ѝ придоби орденъ Меджидие.

Абдулъ паша пристигна въ Пловдивъ съ 8 баталиона редовна войска и съ 6 горски топа зе началство то на войската отъ областта и отиде заедно съ Хафузъ паша, който располагаше съ много баталиони и съ едно голѣмо отдѣление отъ баши-бузуди, противъ Панагюриште, което са гледаше като главна квартира на вѣстанието.

Едно друго многочисленно отдѣление, командувано отъ Хасанъ паша, идеште изъ Нишь, отиде по съшто то направление. Бенковски, главатарътъ на вѣстаницити, зе главно то командуване въ Панагюриште на 1-й май, на другий день отъ събирането въ Мечка. По негово показване една линия отъ укрѣпления се направи връзъ голѣмий пътъ